

CATHERINE
DOYLE

&

KATHERINE
WEBBER

PLANOUĆÍ KORUNY

COO
BOO

Planoucí koruny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Doyle, Katherine Webber
Planoucí koruny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PLANOUCÍ KORUNY

CATHERINE & KATHERINE
DOYLE WEBBER

COO
BOO

Věnováno Grace Doyleové, Louise Tsangové
a Virginii Webberové – třem báječným matkám.

*Střež se kletby, jež znovu ožila,
pod stromem planoucím smrti stín přebývá...*

KAPITOLA 1
Wren

Wren Greenrocková stála ve své ložnici v západní věži Jitřního paláce a dívala se, jak za vzdálenými obrysy stromů vychází měsíc. Obloha byla inkoustově modrá a štědře posetá hvězdami. Všude vládl klid, a přesto Wren zmáhala podivná tíseň, jako by Eanské království místo pokojného oddechování tajilo dech napětím.

„Až se vynadíváš na měsíček, buď té lásky a začni něco dělat!“ křikla do ticha Rose, která na opačném konci Wrenina pokoje probírala šatník. „Takový binec jsem ještě neviděla.“

Před několika málo hodinami se sestry vrátily z diplomatické cesty po království. Zatímco byly pryč, řemeslníci v paláci dokončili přestavbu Wreniny ložnice. Konečně měla svůj vlastní pokoj.

A Rose si vymínila jeho bezprostřední inspekci. Jak jinak.

Na kamenných zdech visely skvostné tapiserie, které zachycovaly vladaře z řad čarodějů, a na podlaze se prostíral okázalý koberec. Středu ložnice vévodila majestátní dubová

postel s mušelínovým baldachýnem, zatímco celou stěnu přiléhající ke dveřím zaujímal obrovská šatní skříň. U koupelny sousedící s ložnicí stál ozdobný toaletní stolek se zrcadlem, jehož zásuvky byly naplněny nejrůznějšími dózami a lahvičkami s krémy a zkrášlovadly, tvářenkami a štětečky a tolika šperky, že by se pod jejich tíhou potopila menší loď.

Wren se těšila, že stráví v nové ložnici ničím nerušený večer, ale Rose, kterou jejich úspěšné turné nabílo energii, vnesla do jejich poklidných plánů rozruch. Místo odpočinku se rovnou pustila do kompletní reorganizace šatníku své sestry. Co chvíli vyletěly do vzduchu Wreniny oblíbené kalhoty či ošoupané boty, které Rose shledala podřadnými.

„Nemůžeme to nechat na zítra?“ zaskuhrala už potřetí Wren. „Nebo na nikdy?“

„Ne, ne, ne,“ mručela Rose a ohrnula nos nad zablácenými šaty. „Ještě budeš ráda. Šmankote, Wren, *jak* to, že máš všechno oblečení od bláta? Tyhle šaty jsi ještě ani neměla na sobě!“

Wren si s prchavou radostí vzpomněla na ten večer, kdy se z dlouhé chvíle schovala do kufru, aby z něj v příhodný okamžik vyskočila a vyděsila Rose k smrti. Rose tehdy zavyla tak, že přiběhly vyděšené strážce. Wren pak uznala, že by bylo bývalo lepší, kdyby si nejdřív zula boty a teprve potom skočila do záplavy skvostných šatů, ale potíž byla v tom, že jí bláto, písek ani nepořádek nijak nevadily. V paláci plném noblesy se jí často zastesklo po nezkrotných plážích daleké Orthy, vzduchu prosyceném mořskou solí, tlejícím listí a mechu v divokých lesích, po drsné kůře stro-

mů, kterou cítila pod prsty, když šplhala po kmeni tak dlouho, dokud se koruna nad ní neotevřela a Wren spatřila širé moře táhnoucí se až k obzoru.

Rose si s povzdechem prohlédla další zašpiněné šaty a vrhla na sestru pichlavý pohled.

Wren zatoužila vylézt oknem ven, sešplhat z věže dolů a pláchnout do pouště, ale po dlouhé cestě ji bolely nohy, a když si představila, co všechno by si po návratu od Rose musela vyslechnout, raději si svůj útěk rozmyslela. Místo toho našpulila pusy jako trucovité dítě a tvrdošíjně se zahleděla na měsíc.

Oknem zacloumal nápor větru a v ložnici se náhle ochladilo. Wren vstala, aby zavřela okno, a na letmou chvíli v něm spatřila svůj odraz. Trhla sebou. Při pohledu na svůj pobledlý obličej, propadlé tváře a stříbrný pramen vlasů se v ní všechno sevřelo. V jejím zevnějšku se odrážel zármutek ze ztráty babičky a hořce jí připomínal, že svět, ve kterém vyrostla a který jí pod babiččinou ochrannou rukou skýtal útěchu a naději, najednou přestal existovat. Srdce jí rozpoltila trhлина, podobně jako jí stříbrný pramen rozčísł vlasy.

Svět se však točil dál, i když se Wren zdálo, že uvízla v mrtvém bodě. Od bitvy o Jitřní palác, kdy sestry bojovaly proti povstaleckým Šípům, uplynuly už dva měsíce. Wren zlomila dávnou kletbu, která kdysi rozštěpila magickou moc čarodějů do pěti odnoží. Vichři, zaklínači, válečníci, léčitelé a věšci teď znovu získali vládu nad svou magií, jako tomu bylo předtím, než Una Stříbřice v boji se svou sestrou Orthou vyřkla onu mocnou kletbu. Wren a Rose společně ubránily své trůny. S těmi, kteří proti nim povstali ze

strachu a nevědomosti, měly slitování, a položily tak základy království, ve kterém zavládne pokoj a mír.

Všechno se zdálo být na dobré cestě. Ale Wren trpce vnímala, že ani to ji nečiní šťastnou.

„Úplná marnost!“ prohlásila po chvíli Rose a prudce vstala. Nevraživě hleděla na Wrenin šatník, jako by ji osobně urážel. „Potřebuješ vlastní švadlenu. Neprodleně.“

„Fajn,“ řekla Wren a přibouchla okno.

„Naštěstí o jedné vím,“ pokračovala Rose. „Tyhle šaty jsou od ní.“ Zatočila se, aby je Wren předvedla. I po vyčerpávajícím putování vypadala Rose v růžových korzetových šatech prokládaných zlatým brokátem jako princezna z obrazku. Dokonalé kaštanové lokny měla sepnuté sponou, kterou si ozdobila neuvadající růží. Její zelené oči zářily jako smaragdy a ze snahy vnést pořádek do Wrenina šatníku jí půvabně zrůžověly tváře.

Wren si zastrčila za ucho pramen stříbrných vlasů a přeletěla pohledem své zmačkané modré šaty. Mrzelo ji, že nedokáže vypadat jako ze škatulky. Mrzelo ji, že ji vidina budoucnosti nenaplňuje stejnou důvěrou a pokojem, jaké probouzela v Rose. „Nevím, co bych bez tebe dělala.“

„To naštěstí nikdy nebudeš muset řešit.“ Rose odkopla stranou její ošoupanou botu a přistoupila k Wren. „Od toho sestry jsou. Starají se o sebe.“ Sevřela Wren v náručí. Teplo jejího objetí na chvíli Wreniny obavy rozptýlilo. Když se od ní Rose odtáhla, pozorně se jí zahleděla do tváře a přísně sešpulila rty. „Wren, vypadáš naprosto příšerně. Vážně si potřebuješ odpočinout. Musíš. Čeká nás spousta práce.“

„Nemůžu se dočkat,“ zamumlala Wren a marně v sobě dolovala aspoň náznak nadšení.

Rose její snaha rozesmála. „Dobře se vyspi, Wren. Zítra začínáme opravdově vládnout!“ S písničkou na rtech odešla z pokoje, svěží jako právě rozkvetlé poupě. Jakmile se za ní zavřely dveře, v ložnici zavládlo ticho. Wren vyčerpaně klesla na postel, na které ležely zmuchlané důvěrně známé šaty lemované kožešinou. Rose na ně musela narazit při své razii a odhodila je sem.

Wren zabořila tvář do šatů a nadechla se divoké vůně borovic a čerstvého sněhu. V myšlenkách se, jako už mnohokrát předtím, vrátila do Gevry. Ke králi Alarikovi. K Torovi a Elske. Potom si hořce vzpomněla na Unu, která po tisíci letech prolomila led, v němž byla doposud uvězněna, a uprchla do bílé divočiny.

Pobyt v Gevrě Wren změnil, ačkoli si před Rose dávala záležet, aby to nebylo na první pohled patrné. O samotě však svou palčivou bolest v zápěstí neskryla. Vyhrnula si rukáv a odhalila tak rozeklanou stříbrnou jizvu. Wren ji na svém zápěstí objevila po bitvě o Jitřní palác. Přejela po ní palcem a okamžitě se jí udělalo nevolno.

Lehla si na postel a zavřela oči. Toužila po spánku, který by jí přinesl zapomnění. Který by setřel vzpomínku na krvavé kouzlo, k němuž ji Alarik v Gevrě donutil. Který by zahladil stopy po královně čarodějce, jíž Wren neúmyslně vdechla nový život a která jí vyryla do těla zvláštní, nesmazatelnou jizvu.

Po nějaké době její nevolnost ustoupila, ale silný pocit tísně přetrvál.

Rose se během procházky královským sadem nepřestávala usmívat. To ráno si oblékla světle růžové šaty v barvě jarních květů, které jí šustily u kotníků, a dlouhé vlasy si zapletla do prostého copu. Mezi stromy se ozýval dětský smích. Rose zahlédla temperamentní Tildu, mladičkou čarodějkou z Orthy, jak vede skupinku kamarádů do sadu. Všichni se smáli a pokřikovali na sebe, zatímco si ze stromů trhali švestky a házeli jimi po sobě. Jejich halasný smích naplnil Rose takovou radostí, že jim pro jednu zapoměla vytknout, že plývají ovocem.

Bylo krásné být zpátky doma. A ještě krásnější být zpátky doma jako královna. Vědět, že spolu s Wren začínají budovat zemi, kterou si jejich lid zaslouží. Která bude vzkvétat, oplývat hojností a otevřeností vůči všem. Ve které zavládne mír a bezpečí.

Rose zakopla o kořen stromu a úsměv se z jejích rtů vytratil. Vítr byl po ránu chladnější, než čekala. Přejela si dlaněmi po zkřehlých pažích a zalitovala, že si nevzala šátek

přes ramena. Chladný vzduch ji přivedl na jiné myšlenky. Přivál vzpomínku na něco, co se jí i Wren před několika týdny nečekaně zjevilo – na tu strašlivou chvíli, kdy obě zahledly Unu Stříbřici, jejich dávnou příbuznou, jak se ubírá zasněženou gevranskou krajinou.

Ještě se o tom s Wren nebavila a děkovala hvězdám, že už se žádná další vize nevyonořila. Ale během jejich cesty po království se několikrát stala svědkem toho, jak Wren vykřikla ze spaní nebo se uprostřed noci s trhnutím probudila a třásla se po celém těle. Rose v hloubi duše věděla, že bezpečí, kterým se nyní cítila být obklopena – a které zahrnovalo i její sestru a jejich lid –, je pouze dočasné. Ale utěšovala se, že je to přirozené, že se jim nikdy nepodaří zbavit se všech hrozeb najednou. Nemělo smysl děsit se toho, co teprve mělo přijít.

Jediné, co Rose mohla dělat, bylo dobře se na nadcházející události připravit. Posílit armádu. Upevnit vztahy se spojenci. Stmelit rozpolcenou zemi. Ukázat lidem, že svým královnám mohou věřit. Že pro svou zemi udělají cokoli.

Eana byla jako Rosino vlastní tlukoucí srdce. Rose v ní spatřovala svůj účel a cíl. A přestože jako královna milovala své výsady a odznaky moci (její koruna byla božská, šatník ohromující a palác skvostný), nejvíc ze všeho ji naplňoval právě onen hlubší smysl jejího poslání, vědomí, že ona i Wren udělají všechno pro to, aby svou milovanou zemi ochránily a ubránily.

Z myšlenek ji vytrhl krákající havran. Byla natolik zahloubána do úvah o budoucnosti a nebezpečí, které mohla přinést, že ztratila z očí děti hrající si mezi stromy. Potrásla

hlavou a v duchu se pokárala. Nedovolí, aby Una zničila vše, do čeho celý život vkládala úsilí.

Opojný smích dětí, který se nesl nad sadem, v jednu chvíli přerušil rozrušený pláč. Rose si vykasala sukně a popspíšila za zvukem. Na jižní straně sadu našla Tildu, jak stojí zády k zídce a tváří se zaraženě. Vedle ní popotahovala Marie, stydlivé děvčátko, a svírala si zčervenalou tvář. Ostatní kolem nich utvořili hlouček a Rose si všimla, že drží v rukou švestky.

„Co se stalo?“ chtěla vědět Rose.

„Hodila po mně švestku!“ Malá Marie namířila obviňující ukazováček na Tildu.

„Byla to nehoda,“ bránila se Tilda a obrátila oči v sloup. „Řekla jsem chytej. A ona ji nechytla. Co je to za čarodějkou, když ani nechytí švestku?“

„Použila jsi magii!“ zlobila se Marie.

„Jistěže jsem použila magii! A tys ji měla použít taky a hodit tou švestkou po mně. Říkali jsme ti, že jsi na tuhle hru ještě malá, a měli jsme pravdu,“ opáčila Tilda, čímž Marii rozplakala ještě víc.

„No tak, no,“ snažila se ji utěšit Rose. Klekla si k Marii a začala ji hladit po zádech. Rychlým léčivým impulzem ji zbavila počínající modřiny na tváři. „Kouzla nejsou od toho, abychom je používali proti sobě navzájem.“ Upřela na Tildu přísný pohled. „Kouzla jsou od toho, abychom s jejich pomocí mohli dávat věci do pořádku. To si pamatujte.“

„A co válečná magie?“ namítl asi dvanáctiletý chlapec. „Tou přece bojujeme.“

„Úkolem válečné magie je nás chránit,“ opravila ho Rose. „Může sloužit i k mnoha jiným věcem než nutně k boji. Díky ní lépe udržíme rovnováhu, jsme mrštnější, snadněji vnímáme rytmus. Věděl jsi, že válečníci zároveň vynikají v tanci?“

Hoch si rozpačitě odkašlal.

Rose si povzdechla. „A házet po sobě ovocem, které se dá sníst, není už vůbec správné,“ dodala a znovu se na Tildu vyčítavě podívala. „To bys měla vědět.“

„Kdy už se vrátí Shen?“ opáčila Tilda mrzutě.

„Nevím,“ připustila Rose. „Má v Království slunce mnoho povinností. Jak jistě víš.“

Tilda našpulila rty a Rose s ní v tu chvíli dokázala soucítit. Věděla, že Tilda má Shena ze všech nejraději. To on ji v Ortě učil válčit a ovládat její magický dar. Rose se nedičila, že jí Shen chybí. Chyběl jí.

„Je s ním daleko větší legrace. Nebo s Wren,“ prohlásila Tilda a vzpurně si založila ruce. Jeden z kamarádů zůstal nad její neomaleností zírat s otevřenou pusou. „Wren by nevadilo, že po sobě házíme švestky. Házela by je po nás taky.“

Rose se kousla do tváře. Nechtěla na sobě dát znát, jak se jí Tilda svou urážkou dotkla. Tilda byla ještě dítě, a pěkně paličaté. A přestože si to Rose nechtěla připustit, v duchu jí musela dát za pravdu. Wren by se k jejich hře připojila a mydlila by je ovocem hlava nehlava.

„Možná,“ připustila Rose klidně. „Ale *já* vám zase prozradím, že Cam právě udělal ten nejlepší čokoládový dort na světě. A když mu řeknete, že vás posílám, a přinesete mu trochu těch výtečných švestek, aby z nich uvařil báječná

povidla, určitě vám za to dá kousek dortu ochutnat. Ještě před večeří.“ Dětem zazářily oči a Rose se usmála. I Marie zapomněla na své rozčilení. „Můžete říct, že si to královna Rose výslovně přeje.“

„Děkujeme, královno Rose,“ řekla Tilda, která své dětské vzpurnosti zjevně litovala.

„Ale nejdřív se Marii hezky omluv,“ dodala Rose.

„Promiň,“ zamumlala Tilda a dřepla si k ní. „Příště ti ukážu, jak ji máš poslat zpátky ke mně, ano? Vsadím se, že co nevidět se do mě budeš trefovat i poslepu!“

Rose zaúpěla. „Tildo, tak jsem to nemyslela!“ Ale Tilda už ji neposlouchala. Vzala Marii za ruku a rozběhla se s ní zpátky k paláci.

„Na co čekáte?“ křikla přes rameno na ostatní. „Jde se na dort!“

„Nechali jste tu ty švestky!“ zvolala za nimi Rose, ale všichni už byli v běhu a vzduchem se nesl jejich zvonivý smích. Na švestky i slzy už zapomněli.

Rose potřásla hlavou a s úsměvem sebrala ze země odhozenou švestku. Byla zralá a měkká. Rose neodolala a zatloučila ji ochutnat. Vložila si ji mezi rty a těšila se na lahodnou ovocnou šťávu, ale sotva se zakousla do dužniny, ucítila na jazyku nakyslou chuť.

„Fuj!“ Vyplivla sousto a podívala se na švestku, která jí předtím připadala k nakousnutí.

Na dlani jí ležel shnilý, moučný plod, ze kterého se prokousával ven červ. Rose si znovu odplivla a zahodila švestku co nejdál. Zachvěla se, ale vzápětí se vzpamatovala. Švestka ležela na zemi. Proto byla shnilá.

Třesoucí se rukou utrhla z nejbližší slivoně další švestku. Ačkoli byla na pohled krásná a vábila k ochutnání, jakmile ji Rose přiblížila ke rtům, pocítila stejnou hnilobnou pachut'. Poděšeně švestku upustila. Zmocnila se jí hrůza. Zatímco stála v sadu a snažila se pochopit, proč ovoce bez zdánlivé příčiny chřadne, spustil se déšť. Z nesmělého mrhnutí se záhy vyklubal vydatný liják, který ji bodal do kůže. Rose si pospíšila k paláci. Co vypadalo jako obyčejná přeháňka, se ukázalo být průtrží mračen. Po chvíli nezůstala na Rose jediná nitka suchá.

Přesvědčovala se, že to nic není, že dvě shnilé švestky a nečekaný jarní déšť nic neznamenají. Nebylo to znamení, jen zkažené ovoce a trocha potřebné vláhy, nic víc.

Měj rozum, nabádala se Rose, když doběhla pod střechu. Něco tak hloupého ti přece nenažene strach!

Ale i poté, co se vrátila do své komnaty a dopřála si horkou koupel, se nedokázala přestat třást a zbavit se nakyslé pachuti v ústech.

KAPITOLA 3
Wren

Wren stála na břehu jezera Carranam a usilovným třením rukou se pokoušela zahnat husí kůži. Zčěřená hladina, zalitá zlatou září zapadajícího slunce, se jantarově leskla. Přestože byl první jarní den, vzduch byl nezvykle mrazivý. Podobný chlad vnímala Wren po celém těle. Už nějakou dobu.

„Dnešní večer bude dokonalý,“ řekla Rose a stiskla sestře ruku. V nových šatech vypadala opravdu nádherně. Byly světlounce zelené, zdobené jemnou květinovou krajkou na počest začínajícího jara. Do rozpuštěných vlasů, které jí v bohatých vlnách spadaly na záda, jí Agnes vetkla sedmihrásky. „Naši předci z nás mají radost. Vím to.“

Wren zvolila jednoduché tmavomodré šaty, které se zavazovaly v pase, a k nim náhrdelník se safírovým přívěskem, co kdysi patřil jejich matce. Do copu si vpletla křehké zimní květiny. Ještě teď jí z jejich trnů bolely prsty. Sestře tvrdila, že si jimi chce připomenout odcházející zimu, ale když si ráno vpletla bílé květy do vlasů, vyvolaly v ní vzpo-

mínku na Gevru a na hrdé věže Grinstadského paláce vyčnívající nad vrcholky zasněžených hor.

Rose její symbolickou volbu schvalovala. Zima skončila a spolu s ní i povstání, které ohrozilo celou Eanu.

Po návratu domů udělily Wren a Rose řadu audiencí a otevřely zlatou bránu Jitřního paláce poddaným. Město Eshlinn se dočkalo přestavby a v lese, který je obklopoval, byly vysázeny tisíce mladých stromků. Královská flotila byla zbavena zrádců a posílena o nadšené mladé kadety, sýpky po celé zemi se znovu naplnily obilím, zemědělská půda byla přerozdělena a napříč zemí bylo zřízeno třicet sedm nových nemocnic. Léčitelé z Orthy byli velmi žádaní a těm, kteří dosud trpěli, byla poskytnuta pomoc. V uplynulých měsících se čarodějové rozptýlili po kraji. Někteří putovali až k Norbrookku, jiní se usadili na jihu, kde Ama-rašské věže přivítaly nové věštce toužící po poznání.

Mladé královny se pomalu, ale jistě začínaly prosazovat jako skutečné vladařky. Čarodějky, které si zjednaly respekt, aniž by v zemi zasely strach. Královny, které v Eaně hodlaly nastolit období míru a blahobytu. Panovnice, s nimiž přicházel nový úsvit. Dnes večer jej chtěly zpečetit oslavou svátku jara u jezera Carranam, nejstaršího v zemi, které se prostíralo několik mil na východ od Jitřního paláce.

Na oslavu jara byly pozvány tisíce lidí. Lidé se veselili pod bedlivým dozorem královského vojska. Někteří tančili při západu slunce, jiní se shlukli kolem hodovních stolů, popíjeli víno a ochutnávali lahůdky, na kterých si dali kuchaři pod vedením Cama obzvláště záležet. Celeste, Rosina nejlepší kamarádka, už si stačila přidat hned dvakrát.

Na stolech byly křupavé bramborové krokety, rožněné jehněčí kousky, říčky s kozím sýrem a medem, dortíky s hruškami a mandlemi, kořeněný mrkvový koláč a čokoládové hvězdičky.

Královný stály stranou a přihlížely, jak se jejich království baví. Rose se při pohledu na Shena tančícího s babičkou Lu neubránila smíchu. Staříčká čarodějka se zajímala smíchem, když se s ní Shen divoce zatočil. Z Království slunce to sem byl kus cesty, ale nově korunovaný král si nehodlal nechat toto vzácné pozvání od eanských panovnic ujít.

Do jedné z nich byl koneckonců víc než beznadějně zamilovaný.

Wren pohlédla úkosem na Rose. „To si s ním ani neztančíš?“ zeptala se. Upřímně se tím bavila, jak si její sestra a její nejlepší kamarád, kterého znala odmalička, projevují náklonnost.

Rose se plaše usmála. „Když mě požádá.“

„Proč ho nepožádáš ty?“

Rose sraštila nos. „Protože *já* jsem za odměnu, Wren.“

„Celý večer z tebe nespustil oči,“ zdůraznila Wren. „Možná je nervózní.“

„Ještě jsem neviděla, aby byl Shen Lo z něčeho nervózní,“ namítla Rose, ale její hlas změkkl. „I když musím uznat, že mi to dnes vážně *sekne*.“

Nad loukou zavál studený vítr. Hladina jezera se zčeřila. Wren se při pohledu na svůj odraz ve vodě zamračila.

„Přestaň se v té vodě tak zálibně zhlížet,“ pokárala ji Rose. „Marnivost královně nesluší.“

Wren si odfrkla. „Říkáš ty, která se prohlížíš v zrcadle od rána do večera.“

„Ano, ale *nikdy* ne na veřejnosti. Aspoň ne tak zjevně.“

Wren nevěděla, jak jí má říct, že se pohledem na sebe nijak nekochá. Když spatřila svůj odraz na hladině, přísahalaby, že uviděla Unu. Sestry o své dávné příbuzné – která se skrývala v gevranské divočině, než znovu nabere sílu – nemluvily, ale Wren s každým dnem cítila, jak světlo v jejích očích pohasíná a usazuje se v nich Una. V jejím nitru přetrvávala zvláštní prázdnota, která jí připomínala, čeho všeho se při krvavém zaklínadlu musela vzdát: svého daru léčit a s ním i klidu mysli.

Nic z toho sestře neřekla.

Nevěděla jak.

„Připravená?“ zeptala se jí Rose a vzala ji za ruku. „Je čas na naše vystoupení.“

Wren odtrhla pohled od jezera. „Připravená.“

Rose mávla na minstrely. Hudba utichla. Shen Lo přestal tančit a s úsměvem se obrátil ke královnám. Lidé postupně zpozorněli a s dychtivým očekáváním hleděli na své panovnice. I vítr se utišil, jako by naslouchal.

Na břehu jezera se teď rozzářily lucerny a zalily Wren a Rose svým měkkým světlem.

„Vítejte na slavnosti!“ zvolala Rose. „Je nám ctí oslavit s vámi konec dlouhé zimy a přivítat jaro! Tento čas je časem nových požehnání. Proto jej oslavme libou hudbou, lahodným jídlem a samozřejmě magií!“

Dav zajásal.

Rose dala Wren znamení.

Wren zvedla volnou ruku a soustředila se na vichrnou magii. Kromě zaklínačství, které jí bylo vlastní, se se schopností přivolat bouři sžívala nejsnáze. Vnímala ji jako Babin odkaz. Babička už sice nežila, ale Wren ji dál nosila v srdci. Kdykoli pohlédla na svůj stříbrný pramen vlasů, vzpomněla si na ni, kdykoli použila magii větru, ucítila její sílu, a v burácení bouře i v utichajícím hřmění slýchala její hlas.

S pomocí větru, který nyní měla pod kontrolou, Wren vyzdvihla hladinu jezera do výše. Z mohutného proudu vody se utvořil bouřkový mrak. Wren soustředěně vydechla a přemístila jej přímo nad jezero. V jejích žilách tepala mocná síla, v čelistech jí praštělo.

„Dnes večer dáme sbohem strachu a neshodám, které nás v minulosti tížily!“ zvolala Rose. „Zapomeneme na válku i krveprolití!“

Wren uvolnila bouři ze své moci. Ve stejném okamžiku zvedla Rose ruku a rozčísila mrak na dvě poloviny. Strhl se ohlušující potlesk. Nad davem se blýsklo a lidé jásalí. Hladinu jezera zkrpily přivaly deště podobající se vodopádu. Potom, jako když utne, povodeň ustala a vyčásilo se.

Wreniným tělem projela ochromující bolest. Zatnula zuby a přiměla se k úsměvu, ale ruce se jí trásly a cítila, že se jí podlamují kolena.

„Dnes večer otevíráme náruč příslibům budoucnosti!“ pokračovala Rose jasným, zvonivým hlasem, na rtech sebejistý úsměv. „Vítáme nový život. Nový růst. Novou naději!“

Stiskla sestře ruku. Byl čas provést jejich kouzlo. Sestry poklekly a nabraly do hrsti písčité jíl z břehu jezera. Čerst-

vá zemina Wren posílila. Jestli si Rose její náhlé slabosti všimla, nedala to na sobě znát.

Královný začaly odříkávat zaklínadlo, které ve večerním tichu připomnělo píseň.

„Ze země v prach, ohně zář plane, vítáme jaro u nás v Eaně!“

Tak jak to cvičily celý týden, nyní Wren a Rose hodily písek do větru a vykouzily vznešený dub tvořený plameny. Vznášel se nad hladinou jezera jako obrovská planoucí socha. Obecenstvo se jim odvděčilo bouřlivým potleskem.

„Bratři a sestry, zahodte ostych a připojte se k nám!“ zvolala Rose. „Ti, kteří nevládnete magií, převezměte svíce od obsluhy a pozvedněte ji k obloze, ke světlu, které jsme zažehly! Čarodějové, propůjčte našemu kouzlu svou magii! Nechtě tento symbolický Strom světla obdaří naši starobylou zemi novým požehnáním!“

Břehy jezera ozářily nespočetné plamínky svící. Čarodějové poklekli, aby nabrali písek do hrsti a vyřkli svá vlastní zaklínadla. Ohnivý strom vzplanul ještě jasněji a po chvíli osvětlil celé jezero. Jeho větve vybíhaly k nebi jako k nové naději. Jantarové světlo zalilo vše kolem svým zlatem. Strom světla, symbol svátku jara, zářil jasněji než zapadající slunce.

Všichni vzhlíželi k jeho koruně a žasli nad mocným kouzlem.

Rosin zvonivý smích připomínal líbeznou píseň jara. „Ach, Wren, není to překrásné?“

Při pohledu na nádherný strom začala Wren slzet a nechala se unést slastnou nadějí, kterou považovala za dávno ztracenou.

Vtom ucítila kouř. Šířil se od paty stromu a se syčením polykal plameny.

„Ne!“ zděsila se Rose. Hlas měla tlumený, ale zřetelně ustrašený. „Co se děje?“

Wren zkřivila tvář. Její paži znovu projela pronikavá bolest. Svěsila ruku a magii v sobě potlačila, ale bylo pozdě. Kouzlo se vymklo její kontrole. Dým houstl a černal. Plazil se po větvích do koruny stromu, dokud nepohltil poslední plamen. Potom se zlověstně rozprostřel nad celým jezerem a mračnem dusivého popela zhasil všechny svíce.

Na břehu zavládla tma a lidé propukli ve zděšený křik.

„Wren! Něco je špatně!“ sykla Rose a popadla sestru za ruku.

Než se Wren zmohla na slovo, vzduch protnul strašlivý smích. Jeho ozvěna k nim doléhala ze všech stran, jako by se živila načernalým dýmem. Wren ztuhla. Najednou věděla, co je špatně – nebo spíš *kdo*. Byla tu Una. Wren pustila Rosinu ruku a utekla pryč.

KAPITOLA 4
Rose

Rose nesnášela strach. Musela se s ním vypořádávat celé dětství. Naučit se jej snášet, snažit se jej potlačovat. Slíbila si, že až se stane královnou, už se nikdy bát nebude.

Teď stála na břehu jezera Carranam, hustý dým ji štípal do očí, dusil ji, v uších jí zněly výkřiky vyděšených lidí a její sestra někam beze slova zmizela. Rose dostala opravdový strach.

Ochromil ji tak, že si připadala jako zamrzlá v kusu ledu. Ale Rose uměla svému strachu čelit. Nepoddala se mu předtím a nehodlala se mu poddat ani teď. Už nebyla vystrašeným dítětem ani naivní princeznou, loutkou ovládanou cizí ziskuchtivostí. Byla královnou. Čarodějkou. Vůdkyní.

A něco, nebo někdo, ohrožovalo její lid. Její sestru. Její oslavu!

To tedy nehodlala strpět. Rosinu hrůzu vystřídal horký, oprávněný hněv. Neohroženě vykročila do tmy, aby převzala kontrolu nad situací. Ovšem ze všeho nejdřív se musela

vypořádat s tím zatraceným kouřem. Neviděla na krok. Netušila, kam Wren, která ještě před okamžikem stála vedle ní, zničehonic zmizela.

„Wren, kde jsi?“ sykla.

Žádná odpověď. Rose zaplašila rostoucí obavy a soustředila se na daný úkol. *Jedno po druhém*, nabádala se. Tak se to musí. Nejdřív rozptýlí dým, potom utiší poddané a pak... najde Wren. A pokusí se ji nepřizabít.

Ovládání větrů a bouří bylo pro Rose největší kouzelnický oříšek. Nespoutanost tohoto živlu ji vyváděla z míry, ale přesto se pokusila soustředit právě na tuto svou magickou schopnost. Hledala větrný závan, který by mohla podvolit své vůli. *Tamble*. Zachytila nepatrný vzdušný proud, který proměnila v nápor větru a kouř nad jezerem jím rozehnala.

Tma prořídla. Rose kolem sebe matně rozeznávala ustrašené tváře, které k ní obracely tázavý pohled. Lidé se svícemi v rukou nevěděli, co s nimi dělat. Většinu jich zhasil dým a ty zbylé se jen nesměle mihotaly. Čarodějové čekali na instrukce od královny.

Po Wren jako by se slehla zem.

Je v pořádku, utěšovala se Rose a nasadila svůj večírkový úsměv. *Všechno je v pořádku*.

Ale potřebovala, aby jí někdo pomohl.

Zachytila Rowenin pohled a zoufale doufala, že její němou prosbu pochopí. Rowena byla nejschopnější víchř, jakého znala. A to, že královnu Rose zrovna neměla v lásce, jí nemohlo zatemnit rozum natolik, aby jí nepomohla rozptýlit hustý dým.

Rowena kývla hlavou a napřímila se. V příštím okamžiku se zvedl ostrý vítr a rozfoukal zbylý kouř po jezeře. Rose se rozpráhla, jako by kouzlo prováděla ona. „Nehledě na to, v jaké temnotě se ocitneme, společnými silami ji rozptýlíme!“ zvolala burcujícím hlasem. „A naše ohně vzplanou jasněji než kdy předtím!“

Rose si byla téměř jistá, že se Tilda nedaleko ní posměšně chichotá, ale udržela úsměv a obřadně sklonila hlavu. Přemýšlela, jak docílit toho, aby slavnost neskončila fiaskem, ale došly jí nápady. Několikrát bezmyšlenkovitě tleskla.

„A nyní nastal čas... na květinový rituál! Každý ať si utrhne květinu a...“ Bezradně se odmlčela. Potom se ladně zatočila v zoufalé snaze vymyslet něco, čím by hosty rozptýlila. „A vplete si ji do vlasů! Ano, slyšíte dobře. Je totiž známo, že květina z břehů jezera Carranam přináší lásku a štěstí!“ Rose předstírala smích. „A to všichni potřebujeme!“

Nastalo rozpačité ticho. Naštěstí Tilda, která byla ráda středem pozornosti, nadšeně vypískla. „Dám si leknín na hlavu místo klobouku!“ vykřikla. „Budu leknínové dítě Šťěstěny!“ Na ta slova se dali všichni do smíchu a k Rosině nesmírné úlevě lidé začali trhat květiny.

Rose se rozzářila. „Jakmile se ozdobíte květinou, jste zváni k hodovním stolům a slavnostnímu přípitku!“ Tiše doufala, že kuchařům ještě zbylo nějaké eso v rukávu. „Hudbo, hraj! A všichni, kdo najdou svou květinu, do kola!“

Jakmile se pozornost hostů obrátila ke květinám, Rose se otočila a doslova vrazila do osoby stojící za ní. Ztratila rovnováhu a zapotácela se.

Zadržely ji silné ruce. Sálalo z nich teplo a byly jí dobře známé.

Rose se na krátkou chvíli podvolila jejich objetí. Nadechla se Shenovy opojné vůně, vychutnala blízkost jeho těla, kterým se k ní tiskl. Potom od něj ustoupila. Nechtěla budit dojem slabé panovnice, která nedokáže stát na vlastních nohou, ačkoli si v danou chvíli nepřála nic jiného než odkrást se do ústraní a znovu se ztratit v bezpečí jeho hřejivé náruče.

„Květinový rituál?“ Shen pobaveně zvedl tmavé obočí. „Jak to, že jsem o něm nikdy neslyšel?“

„Je na čase položit základy novým tradicím,“ odpověděla vážně Rose, ale koutky úst jí nadzvedl úsměv. Přestože se slavnost zdaleka nevyvíjela podle plánu, Shen Lo jí hned zlepšil náladu.

Jeho tvář vzápětí ztvárněla. „Co se stalo?“

Než mohla Rose odpovědět, přihnala se k nim Rowena, která všechny, kdo jí stáli v cestě, nemilosrdně odstrkovala stranou. „*Krucinál*, Valhartová, co to mělo bejt? Mělas štěstí, že jsem byla po ruce.“

Rose ji syknutím umlčela. „Mluv tiše!“

Rowena pokračovala, jako by ji neslyšela. „A kde je Wren? Ta by ten čmoud odfoukla raz dva.“

Rose se přes zatnuté zuby usmála. Měšťané stojící opodál natahovali uši, aby zachytili útržky jejich rozhovoru. „Roweno, tamhle u těch stromů jsem viděla půvabné modré zvonky. V tvých vlasech by byly přímo okouzlující. Půjdeme je natrhat společně?“ Zavěsila se do ní. Rowena se škaředila a koulela očima, ale nechala se odvést dál od hlučícího davu.

Shen se držel několik kroků za nimi.

„Takže?“ pobídla Rowena královnu. „Kam se Wren vy-
pařila?“

„Nevím. Zmizela, hned jak se ten kouř objevil.“

Rowena na ni hleděla s otevřenými ústy. „A ty jseš sa-
mej úsměv a děláš jakoby nic? Jako by ten černejší kouř pat-
řil k vašemu malému vystoupení?“

„A co bych podle tebe měla dělat?“ opáčila Rose. „Vyvo-
lat paniku? Všechny vyděsit? Ne. Udělala jsem to, co bylo
nutné.“

Rowena na ni zlostně přimhouřila oči. Rose věděla, že
se jí to nezdá. Opět ucítila, jak se zvedá vítr. „Takže všech-
ny pošleš natrhat nějaký pitomý kytky? *K čemu* to je?“

„Je to lepší než jim říct, že nemám nejmenší ponětí, co
se právě stalo, a *už vůbec* netuším, kam se poděla Wren!“
Rose zareagovala emotivněji, než měla v úmyslu. Když sly-
šela ve svém hlase tón hraničící s panikou, škubla sebou.
Přiměla se k hlubokému, pomalému nádechu a výdechu.
„To zaklínadlo bylo asi složité. Nejspíš se nám nepovede-
lo... nebo... něco v tom smyslu.“

Rowena si s pohrdáním odfrkla „Takhle magie nefun-
guje. Kdybys byla opravdická čarodějka, věděla bys, o čem
mluvím.“

„Co tím naznačuješ?“ S Rose zacloumal hněv. „To, že
jsem nevyrostla v Ortě, ještě neznamená, že nejsem čaro-
dějka.“

Shen Lo se za nimi tlumeně zasmál. „Nikdy bych ne-
myslel, že tě jednou uslyším takhle vehementně hájit svá
čarodějnická práva!“

„Tohle nikam nevede.“ Rose si promnula spánky. „Můžeme se prosím soustředit na to, jak najdeme Wren?“ V tom okamžiku stoupla na něco tvrdého. Sklopila oči a spatřila kovový předmět, který se v přítmí slabě leskl. „Wrenina koruna!“ Rose se sehnula a zvedla ji ze země. „Musí být někde poblíž.“

Shen strnul. Pronikavým zrakem pátral ve stínech mezi stromy. „Je někde v lese.“

Rose se ulevilo. Chvíli myslela na nejhorší: že její sestru něco nebo někdo pod rouškou dýmu unesl. Nadzvedla si sukně a vkročila do lesa. Když postřehla, že Rowena zamířila za ní, zastavila se. „Teď si vzpomínám, že ty zvonky rostou na opačné straně,“ řekla kousavě. „U jezera.“

Rowena pochopila, co jí naznačuje, a nevraživě na ni pohlédla. „Strč si svoje zvonky za klobouk, Valhartová. Jdu najít Tildu. Mohla by se kvůli tvým stupidním leknínům utopit.“ Otočila se na patě a pohrozila jí prstem. „Koukej se o Wren postarat. Nemá ve zvyku zmizet jako pára nad hrncem.“

„Ovšem,“ odpověděla Rose úsečně, ačkoli věděla, že její sestra *přesně tohle* ve zvyku má.

KAPITOLA 5

Wren

Wren se prodírala dýmem a každou chvílí zakopla. Snažila se před Uniným smíchem utéct, ale stále jí skřípal v uších. Nevěděla, co ji děsí víc – jestli to, že je Una u jezera, nebo že její smích, který ji trýzní, ostatní neslyší.

Zatímco běžela, lidé do ní strkali a k jejich panickému chóru přibývaly další výkřiky. Wren se neodvážila zastavit. Co nevidět se kouř rozptýlí a nechtěla, aby lidé viděli svou královnu takovou, jaká skutečně je. Slabou. Vyděšenou. Poskvrněnou temnou magií, která byla všem zapovězena.

Nemohla dopustit, aby ji v tomto stavu spatřili. Nemohla dopustit, aby ji takhle uviděla Rose.

V dálce před ní se zavlnily v dýmu starobylé stromy obklopující břehy jezera Carranam. Zamířila k nim. Bylo jí čím dál hůř. Strhla si korunu z hlavy a odhodila ji do vysoké trávy, aby si aspoň trochu ulevila. Nepomohlo to. Magie se v ní svíjela a kroutila jako zraněné zvíře.

Jakmile doběhla na kraj lesa, opřela se rukou o nejbližší strom. Kůra pod její dlaní byla hrubá, uzemnila ji.

Dýchej, přikazovala si v duchu.

Ten pocit přejde.

Nebylo to koneckonců poprvé, co se její magická síla takto roznítla. S jejími neobvyklými projevy se Wren potýkala už tři měsíce. Ani ten děsivý smích, který ji rval na kusy, neslyšela poprvé. Často se jí o Uně zdávalo. Kráčela v Gevre po zasněžených hřbetech hor a se zuby zbrocenými krví se na ni usmívala. I po probuzení jí zněl její výsměšný smích v uších.

Vybrala sis temnotu, holubičko.

A už v ní musíš zůstat.

Wren se odpotácela ke stromu opodál a potom k dalšímu. Hlouběji do lesa. Potom se temný kouř rozptýlil. Křik ustal. Odněkud z dálky k ní dolehl Rosin hlas. Wren vydechla úlevou. Její sestra měla situaci pod kontrolou. Těšila lid svými pečlivě volenými slovy a opatrným smíchem. Wren v duchu poděkovala hvězdám – jako už mnohokrát předtím. Rose byla královna, kterou si jejich země skutečně zasloužila. Zato Wren se od návratu z Gevry potácela na hraně. Nejenže neměla dostát svým povinnostem, ale ztrácela se i sobě samé.

Smích v její hlavě začal po nějaké době slábnout. Wren si zvolna uvědomovala své okolí. Vnímala temný les kolem sebe i noční zpěv slavíka ve větvích nad hlavou.

Znovu se ozvala palčivá bolest v zápěstí. Jako by měla jizvu v jednom ohni. Jako by jí dobytkař vypálil na ruku cejch a ten jí teď žhnul v živém mase.

Předklonila se a vyzvracela se na lesní hlínu. Spalující žár však ani potom nezmizel.

„Ksakru s tím.“

Vyhrnula si rukáv a upřela pohled na vykrojenou stříbrnou jizvu. V měsíčním světle tlumeném korunami stromů slabě sálala a kůže okolo ní celá zčervenala.

Wren znovu zaklela. Jizva ji bolela už předtím, ale ještě nikdy jí nepůsobila taková muka. Nabrala hlínu do hrsti a jizvu si s ní potřela. Zvedl se jí žaludek a znovu se pozvracela.

Doplazila se k nejbližšímu stromu a přitiskla čelo k jeho kmeni.

Pomoz mi, Eano, první čarodějko!

Ať table hrůza skončí.

Wren nevěděla, kolik už uplynulo času, zatímco klečela u stromu, ani kolikrát se musela nadechnout, než se sžíravá bolest v zápěstí zmírnila, ale po nějaké době nedaleko ní zašumělo listí a ticho lesa přerušil důvěrně známý hlas.

„Wren? Co je ti?“ Mezi stromy se rychle a nehlučně jako vítr mihnul Shen Lo. Vzápětí zapraskala větvička a Wren pochopila, že s sebou přivedl i Rose.

„Wren! Hvězdy na nebi, tady jsi! Bála jsem se...“ Rose se roztřásl hlas. Ukázala jí korunu, kterou našla pohozenou v trávě. Jakmile zjistila, že Wren není v ohrožení života, její obavy vystřídal hněv. „Co tady proboha děláš? Nechala jsi mě na všechno samotnou!“

„Promiň,“ omluvila se Wren a s obtížemi vstala. „Potřebovala jsem... minutku.“

Rose na ni se založenýma rukama zlostně hleděla. „A já zase potřebovala *tebe*. Jenže jsi někam zmizela. Už zase!“

Wren věděla, že Rose jí pořád zazlívá, jak se před několika měsíci uprostřed noci vydala do Gevry – a to znala sotva polovinu toho, co se tam ve skutečnosti odehrálo.

„Je jí zle,“ zastal se jí Shen a přistoupil k Wren. V očích měl obavy. „Nevypadáš dobře.“

„Nic mi není.“ Wren zalitovala, že nemá rozpuštěné vlasy. Neměla se za co schovat. Shen na ni hleděl tím svým otravným způsobem, kdy se cítila jako pod drobnohledem. „Převedla jsem se těch zákusků. Byly samá šlehačka.“

Rose svraštila nos. „Říkala jsem ti, že sedm je trochu moc.“

Wren předstírala smích. „Babička vždycky tvrdila, že mám velké oči.“

Shen se nepřestával mračit. Wren ho chtěla odehnat a říct mu, ať už jí dá pokoj. Strkal nos, do čeho neměl, a ničemu nepomáhalo ani to, že jako její nejlepší přítel ji znal ze všech nejlépe. Poznal, kdy lže a kdy mluví pravdu.

A teď lhala.

„Co na to lidi?“ změnila téma Wren. „Podařilo se ti je uklidnit?“

„Až potom, co se zvedl kouř,“ odpověděla Rose s povzdechem. „Musela jsem poprosit Rowenu, aby mi pomohla. Víš, že magii větru ještě úplně neovládám.“ Wren v jejím hlase rozpoznala výčitku. Kdyby tam byla, mohla sestře s tím dýmem pomoci ona. „Ale poradily jsme si.“

„Fajn,“ řekla Wren a dál před Shenem uhýbala očima.

Rose zamračeně pokračovala. „To zaklínadlo se nám nějak vymklo z rukou. Dělal si, co chtělo.“

„Přesně,“ souhlasila Wren a snažila se, aby její hlas nezněl provinile.

„Ale byla to nádhera, že?“ dodala Rose a nejistě se usmála. „Aspoň ze začátku.“

„Byla,“ přitakala Wren. Ještěže v tomhle sestře nemusela lhát.

Z Rose zvolna opadával hněv, zato Shen se tvářil čím dál podezřívavěji. „Ale, ale,“ zamručel, když si všiml Wreniny jizvy. Wren si chvatně shrnula rukáv, ale bylo pozdě. Shen otevřel ústa.

„Mlč!“ sykla Wren. „Teď ne.“

„Wren,“ řekl Shen přísně.

„Co je?“ chtěla vědět Rose a popošla blíž.

Wren popadla Shena za ramena a otočila ho. „Slyšíte to?“ Ukázala k jezeru. „Už zase vyhrávají. Tuhle písničku *miluješ*, Rose. Škoda že si nemáš s kým zatančit.“

Shen ji probodl očima. „Vím, o co se snažíš.“

Rose si jeho rozmrzelosti všimla a vyložila si ji po svém. Rozpačitě se začervenala. „O taneční partnery *nemám* nouzi, nemusíš se bát.“ Nadzvedla sukně a na místě se obrátila. „Když mě omluvíš, aspoň jedna z nás by se měla na slavnost vrátit.“

Se šustěním sukní nakvašeně odkráčela.

„Rose! Počkej!“ rozběhl se za ní Shen, ale ještě se za Wren ohlédl. Wren ten pohled dobře znala.

Neskončili jsme, Greenrocková!

Ne, pomyslela si a zapnula si knoflík na rukávu. Ještě jsme rozhodně neskončili. Protože dostat se z téhle šlamastyky nebude jen tak.

Ale s tím si teď Wren nemohla lámat hlavu.

Teď musela jít tančit a přivítat jaro podle zvyklostí.

KAPITOLA 6
Rose

Slavnost trvala dlouho do noci.

Rose svou sestru úzkostlivě střežila, aby znovu někam nepláchla. Zdálo se, že Wreniny záhadné potíže ustoupily a byla odhodlána vychutnat si slavnostní večer plnými doušky. A přesně to od ní Rose potřebovala – úsměv na tváři a odhodlání v srdci.

Přestože se Rose nedokázala zbavit strachu, který do ní vstoupil, když jejich symbolický strom jara shořel na prach, a který se ještě umocnil, když potom Wren zmizela, uvědomovala si, jak je pro ně ten večer důležitý. Jako královny nemohly dát najevo strach. Proto Rose sebrala sílu a po vzoru své sestry se rozhodla vzdát čest starobylému jarnímu obyčejí.

Společně s Wren tančily a tančily, až se Rose motala hlava a samým smíchem si zakopávala o nohy. Ale Wren nepolevila. Prázdné číše od ovocného vína ihned měnila za plné, ačkoli ji Rose varovala, že s takovou se své nevolnosti nezbaví. Wren se navíc s chutí připojila k Celeste

a Shenovi, kteří hodovali u stolu s dezerty, a dopřála si další čokoládové dortíky. Potom se pustila do tance s čaroději z Orthy. Točila se dokola s jedním a hned zase s druhým a oči jí zářily stále víc, až se zdálo, že v nich plnou louče.

Rose sledovala, jak na ni čarodějové obdivně hledí, a napadlo ji, jestli i *na ni* budou někdy pohlížet s takovou láskou, nebo jestli pro ně bude Wren už navždy jedinou pravou královnou. Panovnicí, kterou odjakživa hodlali dosadit na eanský trůn.

Ne. Rose tu myšlenku zapudila. Ona a Wren měly vládnout společně. V hloubi duše cítila, že to tak má být. A po bitvě o Jitřní palác doufala, že to tak vnímají i ostatní čarodějové. Koneckonců společnými silami odvrátili útok povstaleckých Šípů, který ohrozil nejen samotnou existenci Jitřního paláce, ale i stabilitu celé země. Rose doufala, že na to lidé jen tak nezapomenou.

A přesto v ní klíčil pocit podobající se závesti, když viděla, s jakým šarmem dokáže Wren všechny okouzlit, s jakou lehkostí konverzuje s hloučkem švadlen z Eshlinnu, jak snadno umí přimět nového kapitána královských stráží k tanci.

Bylo to s podivem, ale kolem ohně si s ní zakřepčil i Chapman, škrobený správce paláce. Rose byla vděčná, že tento oheň už se v požár neproměnil. Další zvraty by za jeden večer nezvládla.

Nadechla se na uklidněnou a obdivně pohlédla na sestru. Dnes večer nepotřebovala žádná kouzla, kterými by oslnila. Když se Wren usmála, *skutečně* usmála, jako kdyby se

dotyčnému chystala sdělit velkolepé tajemství nebo ho toužila zlákat ke vzrušujícímu dobrodružství.

Rose věděla, že i ona je ve své způsobilosti a praktičnosti okouzlující. Celý život se ostatně ve svých půvabech zdokonalovala. Srdečnost a laskavost ke svému lidu nepředstírala. Ale Wren, vždy tak nepoddajná a prudká, hořela jako pochodeň, která k sobě vábila všechny bez rozdílu.

Dokonce pro ni roztálo ledové srdce přinejmenším jednoho Gevrana.

Podrobnosti toho, co se mezi ní a kapitánem Torem Iversenem v Grinstadu odehrálo, Rose neznala. Zatímco si ji Wren nelítostně dobírala kvůli Shenovi, sama při sebe-menší zmínce o pohledném vojákovi brala do zaječích a Rose z ní nedokázala dostat kloudné slovo.

Wren zamykalo ústa úplně všechno, co nějak souviselo s Gevrou.

Jen ve vlasech jí zůstal stříbrný pramen. Odrážel se v něm její zármutek nad ztrátou milované Banby. A tak byla Rose navzdory žárlivosti i pocitu nejistoty ráda, že se Wren dobře baví, i kdyby mělo jít jen o jeden večer.

Když královny odjížděly od jezera Carranam, bylo dávno po půlnoci. Jakmile se usadily do pohodlného kočáru, Wren skopla z nohou zablácené střevíce a zazívala. „Doce-la se to povedlo, co myslíš?“

„Nakonec ano,“ souhlasila Rose. Při pohledu na sestřiny boty svraštila čelo. „Pěkně jsi to tam rozhýbala!“

„To sis přála, ne? Pořádnou veselici. Hodit starosti za hlavu a užít si večer.“ Poslední slabiky už Wren protahovala a znovu zívla. Potom si položila hlavu na Rosino rameno. „Vzbud' mě, až tam budeme.“

Zpátky v paláci, když už její sestra tvrdě spala, přemohl Rose neklid. Přecházela po místnosti, stále ještě ve slavnostních šatech. Čpěly kouřem a spodní lem byl natržený, ale Rose nebyla s to se převléknout. I proto, že jí byla zima. U jezera do ní vstoupil podivný chlad, kterého se nedokázala zbavit.

Toužila po horké koupeli. Ano, to bylo ono. Horká lázeň ji vzpruží jako vždy.

Zatímco čekala, až služebné nanosí vodu, přemýšlela nad hniјícím ovocem v sadu. Zvláštní, že si na něj vzpomněla právě teď. Wren se o tom ještě nezmínila. A to proto, že její úvaha byla trochu přitažená za vlasy. Na budoucnost celého království přece nemohla usuzovat ze dvou shnilých švestek. Všechno bylo v pořádku. Dnes večer se s Wren dostaly do komplikované situace, ale nakonec všechno dobře dopadlo. Rose se utvrzovala v přesvědčení, že se neděje nic mimořádného, a odmítala si dělat obavy.

Odmítala nahlédnout pod pokličku svého neopodstatněného strachu.

Když přišly komorné se džbány horké vody, Rose si uvědomila, že jí schází ještě něco. „Florence, mohla bys mi přinést šálek horké čokolády? Je mi pořád zima.“

Služebná přikývla. „Ovšem, Vaše Veličenstvo. Přejete si ještě něco jiného?“

„Děkuji, to je všechno.“

Florence znovu kývla a rychlými krůčky se vzdálila. Rose zatím v koupelně rozsvítila kolem vany s podnožkami ve tvaru ptačích pařátů kruh věčných plamínek. Potom odměřila štědrou dávku jasmínového mýdla. Načechná pěna vystoupila až k okraji vany.

Svlékla si šaty a s požitekem vstoupila do horké lázně, která byla hotový balzám pro tělo i duši. *Ach*, ta opojná vůně! Na rozdíl od pachu kouře, který k Rose u jezera přilnul jako druhá kůže, působila přímo božsky.

Rose se s úsměvem položila do vody a opřela si hlavu o okraj vany. Slyšela, jak jí v uších praskají voňavé bublinky mýdla. S koupelí se vynořila vzpomínka na poušť, Shena a vírdlo, které společně objevili. Vzpomínka, kterou si Rose uměla vždy vychutnat.

Blaženě vzdychla a ponořila se hlouběji do pěny. Ano, tu horkou koupel potřebovala jako sůl. Zítra se probudí svěží a plná síly do dalšího náročného dne. Cítila se tak uvolněně, že začala pochybovat o tom, jestli má smysl z vody vylézat...

Zavřela oči a...

Ozvalo se zaklepání na dveře.

„Dále!“ řekla Rose. Dveře ložnice zavržaly. „Už jsem ve vaně. Nech mi tu horkou čokoládu na nočním stolku!“

V příštím okamžiku se dveře komnaty opět zavřely.

„Horká čokoláda došla.“

Sotva Rose uslyšela známý hlas, prudce otevřela oči.

O veřejně koupelnových dveří se opíral Shen Lo. Byl stále ve slavnostním a na tváři mu hrál šibalský úsměv.

„Shene! Jsem ve vaně!“ Rose se co nejvíc ponořila a opatrně vyhlédla zpoza pěny.

„Slyšel jsem,“ řekl tlumeně. „Proč myslíš, že jsem přišel?“

Se silnými čelistmi a výraznými lícními kostmi vyhlížel v mihotavém světle jako socha z kamene. Rose při pohledu na něj užasle vzdychla. Shen jí její oněmělý pohled oplatil. Oči mu potemněly žádostivostí.

Rose měla pocit, že se jí nedostává vzduchu.

Probóha, Rose. Vzpamatuj se!

Stejně měla na Shena vztek, i když se na něj nemohla vynadávat.

Rozpačitě si odkašlala. „Co děláš v tuto hodinu v mé ložnici? Že tě něco takového vůbec napadlo! Poněkud troufalé, nemyslíš? Na slavnosti jsi o mě nezavádl pohledem, natož aby tě napadlo vyzvat mě k tanci.“

„Já s tebou chtěl tančit,“ odpověděl zaraženě. „To ty ses mi vyhýbala.“

„Zcela jistě ne!“ Zamračila se na něj. „Musela jsem řešit důležité věci.“

Povytáhl tmavé obočí. „Opravdu jsi nutně potřebovala vědět, na jaké návnady loví rybáři v zálivu?“

Rose nedokázala skrýt své pobavení. „Poslouchat cizí rozhovory je neslušné.“

„Moje specialita,“ opáčil Shen bez náznaku omluvy.

„A ano,“ pokračovala Rose, „královna se musí o takové věci zajímat.“ Když pochopila, že se Shen baví na její účet,

povzdechla si. „Dobře. Vyhýbala jsem se ti. Ale jenom proto, že jsi mě dostal do trapné situace. Proč jsi mě nepožádal o tanec?“

„Čekal jsem, že mi dáš znamení. Významně se na mě podíváš. Svůdně mrkneš.“ Zamrkal na ni, aby jí to předvedl. „Tak těžké to přece není.“

Rose po něm zatoužila chrstnout pěnu.

„Ale tys vedla...“ rozhodil rukama. „... ty své řeči. O návnadách na ryby a jiných vznešenostech. Nechtěl jsem tě rozptylovat.“

„Jsi pěkně domýšlivý!“ dopálila se Rose. „Tvá přítomnost mě nerozptyluje. A už vůbec neodvádí mou pozornost od... povinností.“

„Opravdu?“ zeptal se a přistoupil k ní blíž.

Rose poskočilo srdce. „Buď si jistý,“ vydechla.

Další krok. „To zní jako výzva.“ Už byl blízko. Tak blízko, že kdyby Rose chtěla, mohla se ho dotknout.

Sehnul se k ní. Rose uvízl dech v hrdle. Shen ji zlehka pohladil po spánku. „Pořád máš ve vlasech tu kytku.“ Opatrně jí vymotal sedmikrásku z vlasů.

„A kde je *tvaje* jarní květina, Shene Lo?“ zeptala se šepetem. „Chceš, aby se ti vyhýbalo štěstí?“

Zasmál se. Jeho tichý smích byl plný příslibů. „Musíš se ptát? To ty jsi moje květina, Rose.“ Sklonil se až k ní. Palcem jí přejel po bradě, potom po spodním rtu. „Ty jsi moje štěstí.“

Rose se k němu zvedla, aby je nedělila žádná vzdálenost. Pěna ve vaně se rozptýlila a Shenovi zčervenaly tváře ohromením. Najednou neměl slov. Rose se usmála a ovinula mu

ruce kolem krku. Na tom, co se na královnu sluší a patří, už jí nezáleželo.

„Pořád se na tebe velmi, velmi zlobím,“ zašeptala mu do rtů. „Budeš se muset *hodně* snažit, aby sis mě udobřil.“

Shen zasténal a poddal se jejím rtům. Potom polibek prohloubil. Vsunul jí ruku do vlasů a slastně v nich uvízl.

Rose ho přitáhla k sobě ještě blíž. Přes okraje vany vystříkla voda a vydatně Shena pokropila.

„Ach ne!“ Rose se odtáhla. „Tvoje oblečení!“

„Uschne,“ řekl Shen a vyžádal si další polibek.

„Raději...“ Rose se s bušícím srdcem snažila formulovat to, co si myslela, po čem tak zoufale toužila. „... bys ho... měl nechat proschnout hned.“

Shen překvapeně zamrkal. „Královno Rose, naznačujete mi, abych se svlékl?“

Rose se začervenala. „Ta košile je z jemného lnu a... byla by škoda, kdyby přišla k újmě.“

Shen byl vmžiku na nohou. Sotva si přetáhl košili přes hlavu, na dveře komnaty někdo zaklepal. Hned potom se k Rosině zděšení dveře otevřely.

„Vaše Výsosti?“ ohlásila se Florence. „Nesu vám tu čokoládu.“

Shen ztuhl, ale v očích mu tančily pobavené plamínky.

„Děkuji, Florence!“ řekla Rose příškrčeně. „Nech mi ji u postele, prosím! Na nočním stolku!“

„Jak si přejete,“ odpověděla služebná. Bylo slyšet, jak pokládá hrnek. „Budete si přát ještě něco, Vaše Veličstvo?“

„Ne! Ne! To je všechno! Děkuji!“

Dveře se zavřely. Rose vydechla úlevou. Ponořila se zpátky do vody, která mezitím citelně vychladla.

„To nebylo nejlepší načasování,“ konstatovala a sfoukla si bublinu ze špičky nosu. „Dal by sis... trochu horké čokolády?“

Shen už se k jejímu zklamání soukal zpátky do košile. „Zní to zajímavě, ale měl bych jít. Jen jsem se s tebou chtěl před odjezdem rozloučit.“

„Rozloučit?“ Rose svraštila čelo. „Uprostřed noci?“

„V noci se cestuje pouští nejlíp.“

„Vždyť jsi teď přijel,“ namítla. „Skoro tě nevidám.“

„Rád bych se zdržel. Ale musím se vrátit, nebo mi spadne království na hlavu.“ Shen si zajel rukou do vlasů. Vrásky na jeho čele svědčily o náročných měsících. „Ty ses na vládnutí připravovala celý život. Já se to učím za běhu a lidi mě skoro neznají. Ale moje místo je tam, s nimi. Musíš to pochopit.“

Rose odvrátila pohled, aby neviděl, jak se jí roztrásl ret. Proč jí na něm muselo tolik záležet?

„Rose?“

„Jistě, chápu to. Nerada bych tě rozptylovala od tvých povinností.“

Jeho hlas znězněl. „Pravda je taková, že mě rozptyluješ, i když se mnou nejsi. Nedokážu na tebe přestat myslet, Rose.“

Obrátila se k němu. „Musíš vážně hned teď odejít?“

„Lei Fan a ostatní na mě čekají. Měl jsem být u brány už před hodinou.“ Krátce se zasmál. „Nečekal jsem, že tě najdu ve vaně a že se nechám tak...“

„Unést?“

„Přesně.“

Letmo se na sebe usmáli.

Rose našpulila rty. „Proč je nepošleš napřed? Můžeš je dohnat cestou. Bouřka je nejrychlejší kůň, jakého znám.“ Odmlčela se.

„Už mě nelákej,“ řekl Shen zastřeným hlasem. V tmavých očích mu žhnula touha. „Víš, že kdybych mohl, zůstal bych.“

Rose to věděla. Ale lépe se kvůli tomu necítila.

Občas tajně toužila po tom, aby se vrátil čas, kdy ještě Shen nevěděl, že je dědicem Království slunce. Kdy byl obyčejným banditou a pánem svého času.

Teď měl na starosti jiné věci.

Jiné povinnosti.

„Chápu,“ řekla a vstala z vany. „Aspoň mi podej župan.“

Přešel po ní očima a chvíli se zdálo, že ve svém odhodlání poleví. Potom se vydal pro župan. „Hned.“

Krátce nato odešel. Políbil Rose na rty a šeptem jí slíbil, že se co nevidět vrátí a další koupel už si vychutná s ní.

Potom se přehoupl přes okenní římsu. Rose se dívala, jak po laně slézá z věže.

„Víš, že už můžeš chodit po schodech?“ křikla za ním. „Strážte tě znají.“

Do ticha zazněl jeho smích. „To by bylo po legraci.“

Rose zavrtěla hlavou a také se zasmála. „Dobrou noc, Shene. Dej za mě Bouřce hubičku!“

„Šťastný to kůň!“

KAPITOLA 7
Wren

Wren se zachumlala do pláště a dál se brodila hlubokým sněhem. Když si dýchla na ruce, aby si zahřála zkřehlé prsty, kožesinový límec ji zašimral do tváří. Bylo to k ničemu. Vítr nepřestával skučet. Wren se třásla jak osika a drkotaly jí zuby.

Ksakru s tou zimou!

Mlha se dala krájet. Wren zamžourala do bílé tmy a nořila se hlouběji do neznáma. Znovu tápala pustinou zasněžených hor, znovu se snažila utéct před strašlivým smíchem. Smíchem, který vždy přinesl vítr.

Una Stříbřice se jí vysmívala.

Jen běž, holubičko.

Přede mnou neutečeš.

„Zmlkni!“ zaječela Wren. „Nech mě být!“

Klopýtala sněhem, který jí sahal až po kolena. Do tváří ji šlehal mrazivý vítr, bodal ji do očí. Wren sklízela jeho posměch. S každým nadechnutím jí zatrnulo na prsou.

Matně si uvědomovala, že se jí to jen zdá, ale všechno bylo tak *skutečné*. I její pocit strachu.

Jizva na zápěstí se připomněla palčivou bolestí. Wren zápolila s knoflíky na rukávu, aby si jej mohla vyhrnout. Místo zápěstí měla jeden velký šarlatový puchýř. Vykrojená stříbrná jizva sálala jasněji než kdy předtím.

Wren sykla bolestí.

Horské ticho protnul Unin ďábelský smích. Vznesl se na křídlech dujícího větru a průsmykem se rozlehla jeho ozvěna.

Wren si potřela zápěstí sněhem. Bolest se zmírnila, ale vystřídal ji ostrý chlad, který Wren předtím tolik nevnímala. Znovu klopýtla a zoufale hledala únikovou cestu.

Sněhová bouře sílila.

Před Wren se vynořil stín. Svrážtila čelo. Během tří měsíců, kdy se pravidelně ocitala v této noční můře, ještě nikdy neměla společnost.

„Kdo je tam?“ zvolala.

Stín se prudce pohnul, jako by se na ni chtěl vrhnout.

Wren jako šelma skočila vpřed. „Uno? Ukaž se!“

Ruka jí instinktivně sjela k dýce u boku. Ale Wren byla na těchto ledových úbočích pokaždé beze zbraně. Brodila se sněhem k postavě.

Ta před ní klečela na kolenu.

„Mluv!“ zajčela Wren. „Kdo jsi?“

Postava zasténala.

Wren spatřila plavé vlasy protnuté černým pramenem.

Zůstala stát jako přikovaná. „Alariku?“

Gevranskému králi vyšel ze rtů další sten. „*Pomoz mi!*“

Wren padla ve sněhu na kolena. „Co tady krucinál děláš?“

V mé noční můře.

V mé mysli.

Alarik Felsing zvedl s krajním úsilím hlavu. Ledově modré oči měl zarudlé a kůži nezdravě bledou. „Chtěl jsem se tě zeptat na to samé,“ procedil přes zuby. „Tohle je *moje* peklo.“

„To se mi zdá,“ zašeptala Wren. „Nejsi tady.“

Alarik přepadl dopředu. Udeřil pěstmi do sněhu a nemohl popadnout dech. „Zabíjí mě,“ zasípal. „*Ona* mě zabíjí.“

Skučící vítr se rozchechtal. Bouře udeřila vší silou a vmetla jim sníh do tváře. Wren se snažila podat králi ruku, ale začala se točit v oslepujícím bílém víru. „Alariku?“

Z rozeklaných horských štítů se ozvalo dunění.

Bum.

Bum.

Bum.

Blížila se lavina. Wren vykřikla, ale z jejích úst nevyšel žádný zvuk. Svět kolem ní černobíle poblikával a zbylo z něj jen dunění.

Bum.

Bum.

Bum.

Wren se s němým výkřikem na rtech vytrhla ze snu. Prudce se posadila na posteli a promnula si rozespálé oči. Zvolna procítala do skutečnosti plné milosti. Vysokými okny pronikaly do ložnice první náznaky rozbřesku. Wren zabořila ruce do hebkých příkrývek a obrátila pohled k jemnému baldachýnu kolem postele, který se nepatrně zavlnil.

Noční mûra skončila. Wren byla ve své posteli v západní věži Jitřního paláce. Předešlý večer svědomitě prohýřila jako královna, která svému lidu přinesla radost a přivítala jaro patřičným veselím. To všechno ji natolik vyčerpalo, že cestou zpět usnula v kočáře, a ani si nevzpomínala, jak se ocitla v posteli.

Měla cítit úlevu, že to byl jen sen.

Ale žaludek měla sevřený strachem, čelo vlhké potem a jizva na zápěstí ji řezavě páčila. V uších jí pořád zněl ten smích. Ten, který slyšela i na slavnosti u jezera Carranam.

Sáhla po džbánu na nočním stolku a několika mocnými doušky se pokusila zahnat žízeň.

Bum. Bum. Bum.

Znovu ten zvuk!

Wren šklubla hlavou. „Co to ksakru...“

Na okno ťukal zobákem lelek. Posel z Gevry. Wren okamžitě vyskočila z postele a s trhnutím okno otevřela. Nedočkavě sáhla po ruličce papíru připevněné k ptačí noze a rozbálila ji. Při pohledu na podpis na konci vzkazu jí vynechalo srdce.

Dopis byl od Tora.

Drahá Wren,

poslední měsíce byly obzvláště dlouhé a mrazivé. Často na tebe myslím. Za jasných nocí, kdy je obloha posetá hvězdami, za svítání, když se s Elske procházím kolem zamrzlého jezera a ve Fovavských horách zpívá vítr.

Chtěl jsem ti napsat nejméně stokrát, ale bál jsem se, že napíšu něco nevhodného. Že nemám po našem sbohem nic očekávat. Že si nemám představovat budoucnost, ve které se znovu shledáme. Nevím, jak ti napsat, že mi scházíš, aniž bych tím všechno jen zhoršil. Přijde mi sobecké sdílet s tebou tuto bolest a v hloubi srdce doufat, že mi možná porozumíš.

A přesto jsem musel. Nepíšu kvůli sobě, ale kvůli svému království, a tvému. V Gevře se dějí divné věci. Naší zemí se plíží stín. Zvířata na nás bezdůvodně útočí a šelmy na královském dvoře zdivočely. Vyjí na hory, jako by cítily, že odtamtud přichází zlo.

Na pláních jižně od Grinstadu zavládly v posledních týdnech nepokoje. Hroby našich šelem jsou prázdné, země je rozpukaná. Mohla by za tím stát čarodějka, která má tvou tvář? Sužují Eanu stejné nevysvětlitelné potíže?

A to nejhorší nakonec. Král se necítí zdrav. Žádá tě o schůzku, která nesnese odkladu, ačkoli své důvody přede mnou tají.

Přijedeš, Wren?

Gevra je jako prokletá, musíme s tím něco udělat. Nezbyvá mi než doufat, že k břehům Eany kletba dosud nedorazila.

Očekávám tvou odpověď.

Tvůj

Tor

(a Elske)

Wren sklouzla pohledem k drobné tlapce načrtnuté inkoustem u Elsčina jména. Letmo se usmála a znovu obrátila pozornost k dopisu.

Situace se nevyvíjela příznivě. Severním kontinentem hýbalo zlo. Hýbalo i Wren. Nedokázala ze sebe setřást pocit, že Una Stříbřice rozehrála svou krutou hru. Zdálo se, že načerpala síly a konečně vystrčila dráčky.

Wren zvedla oči k tapiseriím na stěnách ložnice. Mezi výjevy našla portrét Orthy Stříbřice, neohrožené královny čarodějky, která před tisícem let vládla Eaně společně s Unou. Čarodějky, která se pokusila svou sestru zastavit, i když ji Una na břehu řeky Stříbravy proklela a zmařila tím její naděje i osud všech čarodějů. Ortha položila za obranu země život. Jako by z jejích očí v tichu ranního rozbřesku zazářila ta samá neochvějná oddanost.

Wren jí pohlédla do očí – tolik podobných jejím – a v duchu ji poprosila o pomoc.

O co tvé sestře jde, Ortho?

A ještě důležitější otázka: *Jak jí v tom můžeme zabránit?*

S povzdechem se vrátila k Torově dopisu. Přepadla ji úzkost a obavy o Gevru i jejího krále.

To, že ve svém snu viděla krále Alarika, nebyla náhoda. Ať Wren sužovalo, co chtělo, trýznilo to i jeho. Proč jinak by ji žádal o setkání?

Zatímco lelek netrpělivě přešlapoval na parapetu, Wren si sedla ke stolu a chopila se pera.

Tolik toho Torovi toužila říct, o tolik myšlenek, obav a pocitů se s ním podělit, ale nebyl na to čas. A tak napsala jen prostou odpověď.

Tore,
zítra se západem slunce na mě čeká u Žraločí
ploutve.
Wren

Potom vzkaz připevnila lelkoví na nohu.

„Leť rychle!“ pobídla ho. Pták rozepjal křídla a vznesl se k blednoucímu obzoru.

Ze střechy paláce upřelo na Wren pohled hejno stříbríc. Od prolomení kletby uvržené na čaroděje zavítaly do Jitřního paláce bezmála každou noc. Teď hřadovaly na západní věži a sledovaly nočního posla, dokud se neztratil v ranních červácích. Potom obrátily oči zpátky na Wren, jako by jí něco chtěly říct. Ale noc přešla v den, a přestože se Wren, jako všem čarodějům, vrátila plná kouzelná moc, jako věštkyňe zatím za mnoho nestála. Na noční pozorování stříbríc neměla dost trpělivosti a křivky jejich letu ji přinejmenším mátlý.

Věštění jí navíc nepřineslo nic, co by beztak nevěděla. Nad Šerým mořem se schylovalo k bouři.

Wren odstoupila od okna a zavřela je. Sedla si na zem a znovu si přečetla Torův dopis. A znovu. A ještě. Jen zvolna si uvědomovala jeho strašnou pravdu. Gevra trpěla a podobný osud čekal i Eanu. Toto království kdysi koneckonců patřilo Uně. A bezcitná královna se do něj měla zanedlouho vrátit.

V jizvě na zápěstí jí zaškubalo – možná jí chtěla dát za pravdu.

Wren si vzpomněla na sen, ve kterém klečel Alarik ve sněhu a v jeho tváři se odrážela ta samá bolest. V duchu si

slíbila, že udělá všechno pro to, aby zjistila, co její vize znamená.

Kvůli nim oběma.

Jakmile se o slovo přihlásily první sluneční paprsky a komnatu zalilo hebké zlaté světlo, Wren se odhodlaně postavila. Popadla plášť ze skříně a přehodila si jej přes ramena. Byla připravená čelit další nevyhnutelné skutečnosti.

Dřív nebo později musela před Rose s pravdou ven.

KAPITOLA 8
Rose

Rose se probudila s úsměvem na tváři. V myšlenkách byla ještě u Shena. Doufala, že se s ním brzy uvidí. A pak možná konečně sebere odvahu a vymyslí, jak to udělat, aby mohli být spolu. Další loučení už by neunesla.

Jenže *proboha*. Jak to zaonačit? Měla učinit prohlášení, že její srdce už je zadáno? Nebo měla obětovat lásku etiketě a dál přijímat všechny ty, kteří se jí přicházeli dvořit, aby upevnila vztahy s ostatními zeměmi?

Hmm. Neměla by podcenit romantické vyhlídky své sestry...

Když si Rose představila, že Wren vstupuje do manželství pro dobro země, pobaveně si odfrkla. Kdepak. Wren dala jasně najevo, že o sňatku z povinnosti nehodlá slyšet ani slovo – i kdyby byl ženich bůhvíjak dokonalý. Kdykoli se Chapman snažil zavést na toto téma řeč, Wren jim všem připomněla, jak to dopadlo s princem Anselem. Pro výstrahu.

Při vzpomínce na Ansela Rose vždy zabořilo srdce. Ačkoli se za gevranského prince provdat nechtěla, zoufale si

přála, aby zůstal naživu a našel v životě štěstí. Ale aspoň už měl pokoj. Díky své léčivé magii mu Rose pomohla oprotit se od všeho zlého a Ansel mohl klidně zemřít.

Rose přeběhl mráz po zádech a posadila se. Nechtěla se vracet k tomu, co se tehdy v Gevrě stalo. Ke krvavému kouzlu, o které se její sestra pokusila. K Uně.

Chtěla být vděčná za to, že její nemrtvá příbuzná z dávných časů je kdesi daleko za Šerým mořem, ale nedokázala se zbavit zlé předtuchy, že tam nezůstane věčně.

Vyškrábala se z postele a roztáhla závěsy v zoufalé touze spatřit slunce. Do pokoje vniklo ranní světlo a pomohlo rozptýlit její obavy. Stála v jeho hřejivé záři a připomínala si, že nemá smysl děsit se všeho, co se má stát. Ale sotva zabloudila pohledem k sadu, znepokojeně se zamračila. Uminila si, že se půjde zahradníků zeptat, jestli si v poslední době všimli něčeho nezvyklého.

Z úvah ji vytrhlo zaklepání na dveře. Rose nadskočila leknutím.

„Rose?“ ozvala se Celeste. „Jsi vzhůru?“

Rose jí spěchala otevřít. Jakmile uviděla svou nejlepší přítelkyni, celá se rozzářila. Celeste si oblékla fialové šaty a černé kudrnaté vlasy si vyčesala do vysokého uzlu. „Jsi svěží jako lilie,“ poznamenala Rose. „Pokud si vzpomínám, když jsme s Wren k ránu odcházely ze slavnosti, ještě pořád jsi tančila s babičkou Lu.“

Celeste vešla do komnaty a zavřela za sebou dveře.

„Co tě nemá,“ řekla unaveně. „Skoro jsem nespala.“

„Musíš mi všechno vyprávět,“ řekla Rose a ponoukla ji, aby si sedla na lavici u okna. „Snídala jsi? Chtěla jsem si

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Planoucí koruny***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.